

Lódi Tamás

BARLANGÁSZKÉNT VAGY HOGYAN

Barlangban éjszakázva bárhogy
beöltözünk a dagályként emelkedő
hajnali köd fölébreszt.
A lélegzetünkkel nyitott résben
befogjuk lebegő holmijainkat.

A harmadik reggelen múltbeli
alakok csapódnak a peremre,
a gallyak közt átszűrődő
fehér fényben végigkúsznak
a falakon majd kilibbennek.

Reggeli után melegedünk a napon,
halljuk a fölöttünk elhúzó golyát
néhány perc múlva a láposban tocsogni,
éles látásunkkal követni tudjuk
a löszfal kürtőibe bújó darazsakat.

A fűvek egymást nyomják fölfelé,
a fák köré erődrendszert vonnak.
Zsályák különálló csoportjai mint az
őrszemek vigyázzák a rétet, ívelt lila
szirmaikkal kijelölik a többiek helyét.

A lankás égereihez ereszkedünk rejtett
medencéktől induló erek mentén.
A repkény az avar szivacsából
a rothadás fűszeres szaga tör fel
keveredik a lombok ózonjával.

Dolgozik a gigantikus műhely, bont
és köt az Egység: erőivel játszik
csurgatja szitálja forgatja elemeit
magát oldja az anyagok áramában
sókrisztályban formázza arcát.